

ת"פ (באר שבע) 45079-03-24 - מדינת ישראל - תביעות נגב נ' אלי אסף מרציאנו - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 45079-03-24 מדינת ישראל נ' מרציאנו ואח'

ערן צברי שופט

המאשימה

מדינת ישראל - תביעות נגב
ע"י ב"כ המתמחה תאיר צור

נגד

הנאשמים

1. אלי אסף מרציאנו - בעצמו
2. אופק מרציאנו - בעצמו
- שניהם ע"י ב"כ עוה"ד בת-אל שריקי
3. מיכאל מרציאנו - לא בעניינו

גזר דין - לנאשמים 1-2

1. הנאשם 1 הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום מתוקן, בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין, תקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

2. הנאשם 2 הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום מתוקן בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק העונשין, ותקיפה לשם גניבה לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין.

3. עובדות כתב האישום המתוקן מתייחסות לכך שנאשם 1 הוא אביו של נאשם 2, ואחיו של נאשם 3. בינו לבין נפגע העבירה - מר יעקב לביא, היה סכסוך שעיקרו נוגע לעבודת ריצוף של נפגע העבירה בביתו של הנאשם 1 ממנה לא היה זה האחרון מרוצה וחש מרומה. לכן דרש לקבל את כספו מחדש.

בעקבות הסכסוך הנ"ל, בתאריך 10/01/2024 שלח נאשם 1 משך 10 דקות רצופות לנפגע העבירה הודעות קוליות רצופות בהן איים עליו בפגיעה שלא כדין באומרו: **"...אני לא צריך אותך לעבודה, רק תענה לי שאני אדע מה עשית עם התעלות, אם אני אסגור את הביוב סתם עם אנשים ואני אצטרך לפתוח אותו אבוי לחיים שלך...תענה לטלפון"**; **"אני אמשיך ואתה עוד היום תכין את כל הכסף, אם לא אני אזיין אותך אתה יכול להקליט אותי אומר את זה**

גם..."; "מה חשבת תיקח את הכסף שלי תעשה בו סמים ותברח...תזכור את המילים שלי יא'חתיכת חמור"; "יעקב אני מעשן גראס רפואי אני בן אדם חולה אתה משתמש בסמים ובכסף שלי השתמשת וברחת ועל זה אני אזיין אותך, תזכור את המילים שלי יא'חתיכת זין".

נפגע העבירה השיב לו כי "לסחוט אותי אה אתה חושב שאני אהיה פראייר הכל בסדר אמרתי לך במקום שלך הייתי מזמן היום רק לפי החוק והכל בסדר".

בתגובה שב הנאשם 1 ואיים עליו באומרו "אני לא סוחט אף אחד ואותך אני אזיין תזכור את המילים שלי אחלה עברייך בארץ לא יעזור לך ממני תזכור את המילים שלי הו נראה כמה אתה גנגסטר בסדר אני יאנוס אותך היום...איפה אתה...אני ליד הבית שלך, איפה אתה איפה".

בתאריך 08/03/2024 סמוך לשעה 13:00, נסעו הנאשמים 1-2 וראו את נפגע העבירה בדרכו לערוך קניות לשבת, עצרו לידו, ירדו מהרכב כשהנאשם 1 אוחז בחפץ שאינו מזוהה ונאשם 2 אוחז בחפץ קהה, רדפו אחרי נפגע העבירה תוך שנאשם 1 צועק לנאשם 2 "תהרוג אותו", השיגו אותו ותקפו אותו במכות בראשו ובידיו, הפילו אותו לארץ והמשיכו לתוקפו באמצעות החפצים שהחזיקו, כשתוך כדי כך הנאשם 1 אומר לו "היום אני הורג אותך" ונאשם 2 אומר "חשבת אני ילד".

מאבטח שהיה במקום וראה את ההתרחשות שלף את אקדחו וירה באוויר לאחר שחשב שמדובר באירוע טרור, וכאשר שמע את הנאשמים 1-2 צועקים לנפגע העבירה בעברית "תביא את הכסף", התרחק מהמקום.

הנאשמים המשיכו להכותו, ותוך כדי כך איים עליו הנאשם 1 "אם אני מסתבך אני שולח אנשים שיהרגו אותך". תוך כדי כך חיטט בכיסו בגדיו של נפגע העבירה, ונטל את הטלפון הנייד שלו.

לאחר שהתקרבו למקום אנשים, חזרו הנאשמים 1-2 לרכבם, ונסעו כשהנאשם 1 נושא עימו את הטלפון הנייד של נפגע העבירה בכוונה לשוללו שלילת קבע מבעליו.

נפגע העבירה פונה מהמקום באמבולנס לבית החולים "סורוקה" שם הועבר לחדר טראומה. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו לו חבלות שונות בדמות חתכים בכפות ידיו, חבלות קהות בבטנו ובירכו וחתך בגולגולתו.

כתב האישום ממשיך ומתייחס לנאשם 3 כי לאחר האירוע ניגש לביתו של נפגע העבירה, ביקש שלא יסבכו את הנאשם 2 וכן ניסה להשפיע על מהלך החקירה, ואיים על נפגע העבירה. בקצרה אציין כי הנאשם 3 הודה והורשע בעבירות איומים, הטרדת עד ושיבוש מהלכי משפט.

4. בין הצדדים לא היו הסכמות עונשיות. יש לציין כי בעניינם לא התבקש תסקיר שירות המבחן באופן מכוון. בהמשך ומאחר שנאשם 2 היה בן פחות מ-21 בעת ביצוע העבירה הופנה עניינו לקבלת תסקיר חובה לעונש.

ראיות לעונש

5. המאשימה הגישה תמונות של תיעוד החבלות והפציעות בגופו של נפגע העבירה (ת/1), מהן ניתן להתרשם ממצבו ומהפצעים והחבלות בגופו (רגליו, ידו, חזהו, ובראשו).

6. במכתב שהוגש (ת/2), תיאר נפגע העבירה את רגע התקיפה, ואת הפציעות השונות מהן הוא סובל - התנפלו עליו וגרמו לחתך ליד האגודל, תפרים בראש, צלקות ברגל וביד, פגיעות שונות בגופו. עוד תיאר כי מאז הוא סובל מפחדים וחרדות, מצבו הנפשי ירוד, לעיתים לא קם מהמיטה, סובל מסיוטים קשים והוא תמיד דרוך ברחוב. עוד תיאר כי הוא רואה את תוצאות התקיפה בכל פעם שהוא מתקלח, פרנסתו נפגעה קשות מאז האירוע ובגינו. נפגע העבירה התייחס לכך שהטלפון לא הוחזר אליו, וכי הם הותירו אותו זרוק ומדמם על הרצפה עד שהגיע אמבולנס. הוא סובל מכאבים בידו ולא חזר לתפקוד מלא והוא שרוי בדיכאון ותסכול מהחיים והמצב.

7. מטעם ההגנה העיד מר אבנר יוספי. בעדותו שיבח את הנאשם 1, אמר כי סייע לו בעבר בבעיות שונות, הוא אהוב ועוזר אף בכסף, לא שמע מעולם על אירוע אלימות. ביחס לנאשם 2 אמר כי הלוואי שהיה לו בן כזה.

8. כמו כן הוגשו מסמכים בדבר מצב כלכלי סבוך של הנאשמים 1-2 שכולל הלוואות שונות.

עיקר טיעוני הצדדים ותסקיר שירות המבחן

9. בעניינו של נאשם 1 לא הוגש תסקיר.

10. תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2 פירט כי לא השלים לימודי תיכון מאחר שנפצע בתאונת דרכים בגיל 16 והיה מאושפז בבית החולים במשך שנה; על רקע זה לא התגייס לשירות צבאי; עובד בעבודות מזדמנות החל מגיל תיכון.

ביחס לעבירה הכיר את נפגע העבירה על רקע הסכסוך שבין אביו לבינו. הודה שתקף את נפגע העבירה תוך שאמר שהתנהגות זו לא מאפיינת אותו. היה נתון בתנאים מגבילים לתקופה ממושכת; הביע חוסר רצון להשתתף בטיפול בטיפולי קבוצתיים וביקש לסיים את ההליך ללא מעורבות השירות. להתרשמותם ההליך המשפטי היה מרתיע וטראומטי עבורו, לא ראה צורך או נזקקות להשתלב אצל שירות המבחן, וחרף תפיסתו את עצמו כנורמטיבי קבעו כי קיים סיכון להישנות התנהגות

אלימה בעתיד.

נוכח עמדותיו והתרשמות שירות המבחן המליצו על עונש מאסר בעבודות שירות וענישה מותנית צופה פני עתיד.

11. המאשימה בטיעוניה לעונש, חזרה על האינטרסים המוגנים שנפגעו וביניהם זכותו של נפגע העבירה לתחושת ביטחון והגנה על שלומו ושלמות גופו, על הצורך להטיל עונשים מרתיעים בעבירות אלימות ובין היתר ביחס לעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות. הפגיעה הינה משמעותית ביותר, כאשר היה על הנאשם 1 לפעול באמצעים מקובלים לפתרון הסכסוך. למרות שמדובר באירוע ספונטני הרי שפעולתם המשולבת מלמדת על מידת האלימות הקשה בה פעלו.

חלקו של נאשם 2 משמעותי ולא שולי, כאשר נאשם 1 דרבן אותו לפגוע בנפגע העבירה. דברי הנאשם 1 לפיו יהרוג את נפגע העבירה השתלבו היטב באופי התקיפה, כך שלא מדובר במילים ריקות. הנזק שנגרם הוא חמור, ופוטנציאל הנזק חמור עוד יותר, שכן רק לאחר שהגיעו אל המקום עוברי אורח התקיפה נעצרה.

עוד הפנתה לענישה הנוהגת וביקשה לקבוע ביחס לנאשם 1 מתחם עונשי הנע בין 26-50 חודשי מאסר בפועל וביחס לנאשם 2 מתחם הנע בין 20-48 חודשי מאסר בפועל, ולהעמיד את עונשם בחלקו התחתון של המתחם אך לא בתחתיתו, לצד מאסרים מותנים, קנס, פיצוי לנפגע העבירה והתחייבות להימנע מעבירה. מאחר שהנאשמים הגיעו אל המקום ברכב ונמלטו מהמקום באמצעותו ביקשה להטיל עליהם פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

12. ב"כ הנאשמים בטיעוניה סברה כי יש לקבוע שמידת הפגיעה באינטרסים המוגנים הינו ברף הבינוני נמוך, האירוע לא מתוכנן, לא משקף את אורחות חייהם, נטלו אחריות בהזדמנות ראשונה והביעו צער וחרטה. מדובר באירוע על רקע של סכסוך כספי. הנאשמים נעדרי עבר והסתבכו בפעם הראשונה ונעצרו. הנזק שהיה צפוי להיגרם הוא הנזק שנגרם בפועל ולא מעבר לכך, וגרמו לחבלות קלות. נפגע העבירה סירב להיבדק על ידי אורתופד, ופונה כשהוא בהכרה על ידי אמבולנס.

כמו כן הפנתה לפסיקה הנוהגת, הדגישה שני פסקי דין - ת"פ (שלום ב"ש) 26581-01-22 מדינת ישראל נ' יצחק קורן (נבו 11.9.2024), ת"פ (שלום חד') 25992-09-23 מדינת ישראל נ' בראא קבהא (נבו 16.5.2024) - וביקשה ללמוד מקל וחומר כי מקרים אלה חמורים מהמקרה שבפני וכי יש לקבוע מתחם עונשי הנע בין של"צ לתשעה חודשי מאסר בעבודות שירות. עוד ביקשה למקם את עונשם של הנאשמים בחלקו הנמוך של המתחם. לדבריה יש להפנות עניינו של הנאשם 1 לממונה על עבודות השירות ולהשית עליו מאסר קצר בעבודות שירות, ולהטיל על הנאשם 2 של"צ. כאשר למצב הכלכלי הגישה מסמכים שונים והוסיפה כי חברת ההובלות של הנאשם 1 קרסה

מאחר שהיה עצור ובתנאים מגבילים, ולאחר ששוחרר ואפשרו לו לצאת לעבודה הוא הצליח להניע מחדש את העסק.

לכל אלה הוסיפה כי הנאשם 1 מגדל יחד עם אשתו בת הסובלת מעיוורון, היא קשורה לנאשם 1 וחווה את המעצר באופן קשה מאוד. הנאשם 1 חש אשמה על כך שסיבך את בנו הנאשם 2. נאשם 2 צעיר, מנהל מערכת יחסים זוגית יציבה מזה מספר שנים ומבקש להתחתן. הוא נגרר לאירוע לאחר שראה את אביו מתווכח עם נפגע העבירה. ביחס לרישיון הנהיגה של שני הנאשמים ביקשה שלא להטיל עונש פסילה מאחר שהוא משמש אותם לפרנסת הבית.

13. נאשם 1 בדבריו אמר שהוא הבין את הטעות, משפחתו לא קשורה לעולם עברייני, הביע צער, חש מרומה מנפגע העבירה וכאשר נפגש איתו הדברים התגלגלו והלכו למקומות שלא היו צריכים ללכת.

14. נאשם 2 הביע צער על מעשיו, רוצה לקבל עונש ולחזור לחייו. עומד להתחתן בעוד כשנה.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש להשית על הנאשם עונש הולם, תוך שמירה על יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, מידת אשמו של הנאשם וסוג ומידת העונש שיוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

האינטרסים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

16. הנאשמים פגעו בזכות נפגע העבירה לביטחון הפיזי והנפשי, כמו גם לזכותו לתחושת הביטחון. הקשר הדברים במסגרתם אירעו מעשי העבירה, נוגע לסכסוך אזרחי, אשר בהחלט יתכן שלנאשם 1 ישנן טענות והוא זכאי למענה להן, ובאותה מידה בהחלט יתכן שלנפגע העבירה מענה לכלל הטענות. זו דוגמה מובהקת לסכסוך אשר לא מצא דרכו לפתרון בדרך מקובלת.

17. אירועי אלימות מעין אלה, מאיימים להפוך את חברתו בבחינת "כל דאליים גבר" תוך שנאשמים נוטלים חירות לעצמם לעשות דין עצמי, ומטילים אימתם על אחרים להשיג מבוקשם. משכך, מצווים אנו להילחם כנגד תופעות מעין אלה מלחמת חורמה, ולבערה מן היסוד, על מנת לשמור על חברה שומרת חוק המבכרת את שלטון החוק, ושמירה על ביטחונם האישי של אזרחיה מתוקף כך (ראו גם ע"פ 4143/18 פרוק גית נ' מדינת ישראל (נבו 10.10.2018)).

18. העובדה שמדובר בסכסוך שבין הנאשם 1 לנפגע העבירה וכי נאשם 1 חש מרומה ומתוסכל מהתנהגות נפגע העבירה, אין בה כדי להביא לצמצום מידת הפגיעה באינטרסים המוגנים. ההיפך הוא הנכון. בע"פ 3573/08 עודה עוואדרה נ' מדינת ישראל (נבו 13.4.2010) חזר בית המשפט העליון על חשיבות הרתעת היחיד והרבים מנטילת חירות לפתרון וישוב סכסוכים בכח

הזרוע -

"אשוב ואדגיש דברים עליהם עמדתי בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (פורסם בנבו), [10.11.2009], לפיהם קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח".

לעניין זה ראו גם ע"פ 1821/17 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו) (29.4.2018).

19. מידת הפגיעה באינטרס הציבורי היא משמעותית. הדרך בה אירעו האירועים שעה שהחלו באיומים ממושכים ומסוגננים היטב מצד הנאשם 1, כאשר כבר בתחילת הדרך הבטיח שיבוא עימו חשבון באופן משמעותי ויפגע בו. איום זה לבש חיים והתממש היטב עת פגעו בו הנאשמים כשהוא צועד בדרכו לעריכת שולחן שבת, אז הפליאו בו מכותיהם ופגעו בו - לאור יום, בטבורה של עיר, שעה שעוברי אורח נמצאים סביבם.

מדיניות הענישה

20. הענישה בעבירות בהן הורשעו הנאשמים מגוונת, ומושפעת באופן ישיר ממידת התכנון של האירוע, עוצמתו, אופי התקיפה עצמה, תוצאותיה, התנהגות הצד הנפגע, וכמובן פוטנציאל הנזק שהיה עשויה להיגרם.

21. ברע"פ 3408/23 יאיר בוזגלו נ' מדינת ישראל (נבו) (11.5.2023) נדון עניינו של נאשם בגין עבירות של איומים, פציעה בנסיבות מחמירות והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית, בשל כך שבהמשך לוויכוח נטל סכין ודקר באמצעותה את נפגע העבירה בפלג גופו התחתון בדמות פצעים ברגליו, והוא נזקק לתפרים. עוד יוחסה לו עבירה של החזקת סם מסוג קנבוס במשקל 541 גרם. הנאשם נדון לארבע שנות מאסר. ערעור לבית המשפט המחוזי התקבל ועונשו הועמד על 32 חודשי מאסר בפועל, ובקשת רשות ערעור נדחתה. אציין כי אמנם מדובר בעבירה באמצעות סכין כאשר בעניינו מדובר בחפץ לא ברור וכן חפץ כהה, אך האיומים המקדימים קלים בהרבה, ותיאור נסיבות ביצוע העבירה פחותות בחומרתן.

22. ברע"פ 5128/21 אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל (נבו) (15.8.2021) הועמד מתחם העונש

ביחס לנאשם אשר הורשע בעבירות דומות לכאן לאחר שתקף יחד עם אחרים באמצעות אגרופן ואלה את נפגע העבירה וגרמו לו חבלה בלחיו וחתך בראשו, ואף הנאשם ואחר נוסף נפצעו במהלך האירוע - כך שינוע בין 15 - 36 חודשי מאסר בפועל, ועונשו הועמד בתחתית המתחם. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה ובקשת ערעור נדחתה אף היא תוך שבית המשפט העליון חזר וקבע - **"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח (רע"פ 489/21 ביטאו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.1.2021)...לבסוף, יוטעם כי ריצוי עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות הוא פריווילגיה, אשר בבסיסה עומדת תכלית שיקומית (רע"פ 5512/20 לוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.8.2020))."**

23. בע"פ 4143/18 פרוק גית נ' מדינת ישראל (נבו 10.10.2018) שנזכר מעלה נדון עניינו של נאשם אשר במסגרת עימות מילולי ופיזי חריף בינו לבין אחר, הותקף באמצעות חפץ מתכתי ארוך בראשו, בתגובה נטל מטף והיכה את האחר וגרם לו לשבר בראשו. מתחם העונש הועמד על 10 - 30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, ועונשו הועמד על 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט העליון נדחה. אמנם מדובר בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, אלא שנסיבות המקרה שבפני חריפות מאחר שלא מדובר בעימות הדדי, קדמו לו איומים משמעותיים והתקיפה בוצעה בצוותא חדא באופן ממושך כמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן.

24. בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 22469-01-23 **מיכאל ליטבק נ' מדינת ישראל** (לא פורסם) חזר בו הנאשם מערעורו נוכח המלצת ערכאת הערעור. הנאשם שם הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות בכך שבעקבות ויכוח על מקום חניה תקף את האחר באמצעות מוט ברזל בראשו וגרם לו לפצע בפצח שהודבק, שבר באצבעו ושריטה בכתפו. מתחם העונש הועמד כך שינוע בן 14 - 28 חודשי מאסר ועונשו נגזר בתחתיתו של המתחם.

25. באשר לפסקי הדין אליהם הפנתה באת כח הנאשמים, מעבר להיותם לא מנחים ולא מחייבים, לא התרשמתי כי מדובר באירועים חמורים מהעניין שבפני. בת"פ (שלום ב"ש) 26581-01-22 מדינת ישראל נ' יצחק קורן (נבו 11.9.2024), הורשע הנאשם בכך שלאחר ויכוח ועימות פיזי בינו לבין נפגע העבירה, נפגש ובאמצעות חפץ חד דקר את נפגע העבירה בידו וגרם לו חתך שטחי שנסגר בסיכות. כמו כן האיומים שם קלים בהרבה מאלה שבפני. בת"פ (שלום חד') 25992-09-23 מדינת ישראל נ' בראא קבהא (נבו 16.5.2024) מתייחס אף הוא לוויכוח ועימות פיזי במהלכו היכה באמצעות מוט בראשו של נפגע העבירה וגרם לו להמטומה תת עורית וחתך בקרקפת שכלל הדבקה.

26. כפי שכבר צוין ישנם פסקי דין אחרים שתומכים במתחמי ענישה רכים יותר, הגם שנסיבות ביצוע

העבירה שונות בתכלית מענייננו. יש להזכיר כי - **"הענישה הנוהגת היא שיקול אחד מבין שיקולי הענישה בקביעת מתחם העונש ההולם, שקביעתו משמיעה קביעה ערכית (כעולה מהוראת סעיף 40 לחוק)"** (ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 9.10.2016), ע"פ 3698/20 עלי מחאמיד נ' מדינת ישראל (נבו 3.11.2020), רע"פ 7887/20 עבד עאבדין נ' מדינת ישראל (נבו 10.1.2021).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

27. הנאשם 1 פותח ביוזמתו סדרת איומים רצופים ומשגר אותם לנפגע העבירה. מדובר באיומים בעלי חומרה מיוחדת, מאחר שהם באים בחלל ריק ולא כחלק מדין ודברים מתפתח ומסלים בינו לבין נפגע העבירה. זאת ועוד, האיומים מתובלים בתוכן עסיסי אשר כולל תיאורים שונים והבטחות לפגיעה ממשית בנפגע העבירה. לאחר שנפגע העבירה מגיב באופן מדוד ואף נורמטיבי לדברים, ממשיך הנאשם 1 ומסלים איומיו ושב ומבטיח לממש את דבריו לפגוע בו.

28. **אירוע התקיפה עצמו חמור מתחילתו ועד סופו.** לאחר שפגשו בו באקראי, באמצע היום כאשר עוברי אורח נמצאים בסביבתם, יצאו מרכבם אחוזי כוונה כאשר נאשם 1 משלהב את בנו הנאשם 2 להרוג את נפגע העבירה. שניהם אוחזים בחפצים שונים, תוקפים מכים, מפילים וממשיכים להכות את נפגע העבירה.

29. על מנת לסבר את האוזן בדבר פוטנציאל הנזק, די אם נזכיר - שוב - כי המאבטח שהיה בסמוך סבר שמדובר באירוע טרור ולכן שלף את נשקו וירה באוויר. דבר זה לא גרם לנאשמים לעצור, הם המשיכו במעשיהם, ורק לאחר שהגיעו אל המקום עוברי אורח והחלו להתאסף סביבם, הם עצבו את המקום כשהם מותירים את נפגע העבירה פצוע על הארץ.

30. מתיאור עובדות המקרה, היו הנאשמים אדישים לסובבים אותם, וממוקדים בתקיפת נפגע העבירה. עניין זה מבהיר באופן נוסף את מידת התוקפנות שלהם.

31. הנזק שנגרם לנפגע העבירה חמור ביותר. הוא חורג מאותן פציעות וחבלות שניכרו על גופו היטב - בתמונות ובדבריו של נפגע העבירה, ונוגע לנזקים וההשלכות הנפשיות הקשות עליהן דווח במסמך שהוגש. הנזק שנגרם אם כן אינו - בינוני נמוך - אלא גבוה באופן משמעותי והותיר חותמו על נפגע העבירה. להשלכות הלוואי יש להוסיף את העובדה שהוא לא עובד, ונותר תחת מחויבויות שונות שלא מומשו.

32. הנזק שיכול היה להיגרם חמור עוד יותר וכרוך בשקידה של הנאשמים בתקיפתו של נפגע העבירה באמצעות החפצים, העובדה שלא הפסיקו בשום שלב, והנאשם 1 ניצל את ההזדמנות לגניבת הטלפון הנייד. משמע כי הם הוסיפו פשע על פשע, ויכלו להביא את נפגע העבירה למצב פיזי אף רעוע יותר עד כדי פגיעה ממשית וסיכון חייו.

33. הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות **אינן רלבנטיות**. אם יש סכסוך אזרחי, יש לפתור אותו בדרכים מקובלות. הנאשם 1 לימד על עצמו כי הוא בוחר באופן מודע במספר מקומות, לעבור על החוק ולנסות לקבל את שהוא טוען לו לזכות בכח הזרוע - תחילה במילים ולאחר מכן במעשים. לכל אלה יש להוסיף את הכנסת בנו הנאשם 2 לאירוע, ובכך להשפיע עליו לרעה ולסבכו בביצוע המעשים תוך שהוא משלהב אותו. אף בסיומו של אירוע איים הנאשם 1 על נפגע העבירה בכך שאם יסתבך יגבה ממנו מחיר נוסף, ואף גנב ממנו את הטלפון לאחר שערך חיפוש בבגדיו.

34. נאשם 2 לא הוכנס בעל כורחו לאירוע, שכן הוא יוצא מהרכב כשהוא כבר אוחז בחפץ כהה, רודף ומשיג את נפגע העבירה ומפליא בו את מכותיו תוך שהוא פונה אליו ישירות באומרו שנפגע העבירה לא העריכו נכונה, ודרש יחד עם אביו לקבל כסף, כשכל האירוע, כאמור מעלה, באמצע היום לעיני אחרים הנמצאים בסמוך אליהם.

35. הנאשמים בחרו במודע לעצור ולדלוק אחרי נפגע העבירה אשר היה בדרכו לקניות לשבת. האשמה כולה עליהם. עוד יש לומר כי האופן בו פעלו כרוך במימד של אכזריות ואלימות ברמה לא מבוטלת.

36. לאור כל האמור ומשקרת את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נוכח הקביעה כי מידת הפגיעה באינטרסים המוגנים היא גבוהה, והקביעות השזורות כחוט השני בפסיקה כי יש להחמיר בענישה על מנת לבער את נגע האלימות בחברה, ונוכח ההתנהלות המתמשכת של הנאשם 1 בפרט באירוע בכללותו, אני קובע כי מתחם העונש בעניינו של נאשם 1 יעמוד על 18 - 36 חודשי מאסר בפועל, ובעניינו של נאשם 2 על 12-24 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

37. הנאשמים נעדרי עבר פלילי. הדבר נכון ביחס לנאשם 1 אשר הוא בן 45, וביחס לנאשם 2 שהוא צעיר יליד 2003 ואשר בעת האירוע היה בן 20 לערך. עוד יש לקחת לזכות הנאשמים את נטילת האחריות למעשיהם, הצער שהביעו ביחס לאירועים, והחיסכון בזמן השיפוטי היקר.

38. עוד התרשמתי כי הנאשמים ניהלו אורח חיים נורמטיבי עד לעבירות נשוא כתב האישום וזאת גם לאור הדברים שהובאו על ידי עד ההגנה לעונש. לא ניתן לומר שהנאשמים בעלי נסיבות חיים קשות, ובוודאי שאין כל נסיבות חיים רלבנטיות שהשפיעו על ביצוע מעשה עבירה.

39. לא התרשמתי שהנאשמים מביעים צער ממשי כלפי נפגע העבירה עצמו. עיקר הדברים הופנה ביחס לכך שנאשם 1 גרם במעשיו לסיבוכו של בנו הצעיר, וגרר את המשפחה כולה להרפתקה רעה, גרם לתסבוכת כלכלית ממשית, לקריסת העסק שניהל, ולפגיעה גם בביתו המתמודדת עם עיוורון.

40. ממילא הנאשמים שניהם לא העמיקו חקר בהתנהגותם, לא נרתמו להליך כלשהוא שיהא בו כדי להעניק להם כלים משוכללים יותר להתמודד עם מצבים דומים בעתיד. הנאשמים לא פעלו לתיקון תוצאות מעשי העבירה והיו ממוקדים ברצון לצאת מהתסבוכת הכלכלית, ולסיום ההליך השיפוטי.

41. לזאת יש להוסיף כי שירות המבחן מצא שבעניינו של נאשם 2 יש סיכון להישנות התנהגות אלימה. פציעת העבר של הנאשם 2 לא היוותה חסם בעדו מלתקוף בצורה קשה את נפגע העבירה. לכן לא מצאתי לתת לעניין זה משקל ממשי בגזירת הדין.

שיקולי הרתעת היחיד והרבים

42. קיים גם קיים אינטרס הרתעתי כנגד הנאשמים בפרט והציבור בכללותו, בעבירות כגון אלה בפני. תוקפנות הנוגעת לפתרון סכסוך כספי, צריכה לזכות לענישה מרתיעה. זאת ועוד, התנהלות הנאשמים במרחב הציבורי, עת פגשו בנפגע העבירה ופגעו בו בצורה חמורה - כזו שהזעיקה אל המקום מאבטח ששלף נשקו וירה באוויר, תוך שהם מכים פעם אחר פעם בנפגע העבירה עד אשר הגיעו למקום עוברי אורח - צריכה לזכות ליחס מרתיע, שיהא בו כמסר לנאשמים ולציבור בכללותו (רע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל (נבו 18.10.2022)) וכן ע"פ 8900/21 עומר מחאג'נה נ' מדינת ישראל (נבו 14.8.2022).

43. מחד בעניינו של נאשם 2 התרשם שירות המבחן כי ההליכים היוו עבורו גורם מרתיע וטראומטי ומאידך הוא לא עבר כל דרך, לא מצא ערך בהירתמות לתהליך, והוא מסיים את ההליך ללא שינוי תפיסתי עמוק.

שיקולי שיקום

44. אין שיקולי שיקום רלבנטיים בעניינם של הנאשמים. נאשם 1 בחר שלא לבקש תסקיר. נאשם 2 הופנה בשל גילו ומצא לנכון לדחות באופן מלא את ההצעות לשלבו בקבוצות וכיוצ"ב.

סוף דבר

45. מצאתי לנכון לסיים את פסק הדין באמירה כי לא ניתן לשזור נרטיב כי יש לשרש תופעות אלימות בחברה, ודאי כאלה הכרוכות בעשיית דין עצמי, מבלי להטיל עונש משמעותי שיהלום אמירות אלה. כפי שצינתי מעלה ישנם פסקי דין שונים בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות. האירוע בפני מלמד על חומרה בהתנהלות הנאשמים, בהשפעת האירוע על אותם עוברי אורח שהתקבצו אל המקום וביניהם אותו מאבטח שהגיע וירה באקדחו מאחר שסבר כי מדובר באירוע טרור - כל אלה מלמדים על עוצמת המעשה. על כן, יש בקביעת מתחמי הענישה כי להוות מענה הולם למתן משקל למידת הפגיעה באינטרסים החברתיים.

46. הנתונים האישיים של הנאשמים, כמו גם העובדה הברורה כי הטלת עונש המאסר ישפיע בוודאות עליהם ועל משפחתם, ומאחר שהתרשמתי כי ההליך היה אירוע ממתן עבורם, ימוקם

עונשם בחלקו התחתון של המתחם - כל אחד בהתאם לחלקו.

47. לאור כל האמור אני גוזר את עונשם של הנאשמים לעונשים הבאים:

א. לנאשם 1 - 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה לפי רישומי שב"ס.

לנאשם 2 - 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בתיק זה לפי רישומי שב"ס.

ב. לשני הנאשמים - מאסר על תנאי לתקופה של שישה חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש מיום שחרורם מהמאסר, יעברו על עבירת אלימות מסוג פשע.

לשני הנאשמים - מאסר על תנאי לתקופה של שלושה חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש מיום שחרורם מהמאסר, יעברו על עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים.

ג. בשל מצבם הכלכלי של הנאשמים, וההשפעה של עונשי המאסר על משפחתם, לא מצאתי לנכון להטיל קנס.

ד. הנאשם 1 ישלם פיצוי בסך של 10,000 ₪ לנפגע העבירה, ע"ת מספר 1.

הנאשם 2 ישלם פיצוי בסך 7,500 ₪ לנפגע העבירה, ע"ת מספר 1.

הפיצויים ישולמו על ידי כל אחד מהנאשמים בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 01/05/2025 ויועבר לנפגע העבירה בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 14 יום. **המזכירות תעקוב.**

את הפיצוי ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il

· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת בשוברי תשלום).

ה. לא מצאתי לנכון לקשור בין מעשיהם של הנאשמים לבין הטלת עונש פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה, שכן מדובר באירוע ספונטני, וממילא הקשר בין האירוע לבין

השימוש ברכב מקרי בהחלט. כמו כן לפסילתם מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה השפעה ממשית על יכולתם להתפרנס בעתיד.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ד' שבט תשפ"ה, 02 פברואר 2025, במעמד הצדדים.